

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Trettioförsta kapitlet – i vilket man fuskar i en tävling och Zeke skriver en önskelista

Det hade varit en osedvanligt tråkig dag på jobb. Jag och Nilsson hade inget att säga till varandra. Trots att butiken var full av skivor hittade vi inget vi ville lyssna på. Det var varmt och vackert väder och nästan inget folk i köpcentrat. Någon enstaka gång kom det in någon som frågade efter senaste samlingsalbumet med låtar speciellt utvalda för barn.

– Har ni Kids Music Femtioelva?

De där skivorna sålde alltid bra så det låg en hög bakom disken som man bara kunde ta ifrån.

– Är det här Kids Music Femtioelva?

– Ja.

Av någon anledning tvivlade de alltid på en. Granskade noggrant omslaget.

– Men det här är Kids Music.

– Ja, just det.

– Men jag vill ha Music for Kids.

Det var så att man kunde få hjärnblödning. Att de över huvud taget gjorde de här så kallade barnskivorna var helt obegripligt. Vad var det med dem som lockade barn, mer än de färgglada omslagen? På min tid lyssnade man på *Soft, soft hallonsaft* och inte något jävla untz untz.

Annars var de kunder värst som måste visa att de kunde mer om musik än vi som jobbade i butiken. Fast de borde fatta att de var chanslösa. Den här dagen kom det in en kille och frågade efter Madonnas senaste. Den låg också bakom disken. Det hade inte gått upp för folk att Madonna numera bara hängde på det som varit trendigt två år tidigare. Men jag la såklart fram skivan han ville ha på disken. Experten granskade omslaget länge och väl och till slut sa han:

– Ja ja. Det här är hennes senaste.

– Var det inte den du ville ha?

– Jo.

Det hörde inte till god kundvård att fråga om han trodde att jag var dum i huvudet. Om han frågade efter Madonnas senaste så var det för fan den skivan jag la fram. Trodde han att det var någon slags obskyr smal kultartist han frågade efter? Det var för fan Madonna. Jag hade sålt femtio exemplar av den plattan den senaste veckan. Jag visste hur den såg ut.

– Gillar du åttioalshårdrock, frågade Nilsson när jag kom tillbaka från lunchen.

– Nej. Varför skulle jag göra det?

– Det kom in en kille från ett skivbolag och berättade att de har en skyltningstävling för den här nya samlingsplattan.

Han viftade med ett omslag.

– Hur fan kan man ge ut en samling när man bara har gjort en enda låt, sa jag när jag såg vilken grupp det var fråga om.

– Jag vet. Men hur som helst har de en tävling med rätt schyssta priser. Det gäller bara att göra en tillräckligt bra skyltning. Han kom med en massa grejor man kunde använda.

– Vill du verkligen ha hela affären full av killar med pudelfrisyrer och spandexbrallor?

– Man ska skicka in foton så om vi gör skyltningen efter stängningsdags och tar bilderna så kan vi ta ner skiten sen igen.

Jag hade ingen lust att jobba över bara för att försöka lura till mig en reklammugg och en t-shirt, eller vad det nu var de lockade med, men Nilsson var het på det.

– Kom igen nu, Svarte. Det tar inte så lång stund. Du får övertid.

– Då så.

Vi hängde upp stora skyltar och tejpade fast bokstäver på golvet precis vid ingången. Det blev faktiskt rätt fräckt, även om jag aldrig trodde att någon skulle tro på att vi verkligen hade haft det här uppe i affären. Det var för mycket för att verka trovärdigt. Men även om vi inte skulle vinna så hade vi i alla fall jävligt roligt när vi höll på.

– Vad tror de säger sen när du inte säljer ett enda exemplar av plattan?

– Den kommer att sälja bra, tror jag. Alla minns den låten.

Han hade säkert rätt. Världen var trots allt full av dumskallar.

Juni ska ju betyda att sommaren och blomstertiden kommer men inte fan blev det varmt trots att jag hade gått och investerat i ett par sandaler för att slippa gå omkring i fotsvetsstinkande gamla gympadojor som alla andra år. Jag hatade att gå i affärer så när jag behövde något valde jag oftast en butik och hittade jag något där så köpte jag det. Jag sprang inte omkring som en åsna efter en morot för att se om det fanns något annat någon annanstans som passade bättre. Men det visade sig att det var skitsvårt för mig att hitta ett par sandaler som jag kunde tänka mig. Några jävla Jesussandaler med bara en rem över stortån ville jag inte ha. Men det verkade som om det var det som gällde nu. Vad hade hänt med de gamla hederliga rågummisandalerna i brunt skinn och rem runt tår, vrist och häl? Var man tvungen att snubbla omkring på stan i ett par jävla flip flop om man ville undvika tåjams i sommarhettan? Till slut hittade jag faktiskt ett par acceptabla skodon som man kunde gå ordentligt i utan att slafsas fram som en gammal gubbe i morgontofflor. Jag hade inte ens tänkt gå in den affären för jag

trodde inte att de skulle ha vad jag letade efter. Men det hade de alltså och dessutom var det halva priset. Rena rama klippet.

– Är du medlem, frågade expediten när jag skulle betala.

Vadå medlem? Det här var väl en affär. Inte en fotbollsklubb. Nej, jag var inte medlem i någon affär någonstans och jag ville inte heller bli det. Det fanns goda skäl att tro att jag aldrig skulle sätta min fot i samma affär igen. Deras sortiment låg inte i min prisklass, om det nu inte var halva priset såklart.

Men värmen dröjde alltså. Midsommar regnade bort fullständigt och sandal- och shortsvädret verkade utebli helt och hållet. I affären var det varmt så jag använde mina nya sandaler där. Det började bli semestertider så jag fick fler timmar vilket bara var bra. Det betydde mer klirr i kassan och mindre tid i ensamheten hemma där jag kände mig som, om inte en tiger i bur, så åtminstone som en liten hamster.

En dag kom Nilsson och undrade hur jag trivdes med jobbet i affären. Jag blev rädd att jag varit sur och verkat missnöjd och att jag antingen skulle få en uppsträckare eller få sparken helt och hållet.

– Jag trivs bra, sa jag och det var långt ifrån lögn.

– Jag tycker att det har funkade bra den här tiden, sa Nilsson. Det är roligt att jobba tillsammans med en kompis och du är flitig och så.

– Jaha, det var väl roligt att höra att du tycker så.

– Så jag tänkte höra med dig om du är intresserad av att bli anställd tillsvidare och inte bara gå på timmar. Det kan tyvärr inte bli hundra procent, men ändå betydligt mer än vad du har nu. Det lät ju faktiskt jävligt bra. Tillsvidareanställd. Jag hade aldrig haft längre framförhållning än tre månader. Ändå slog jag inte till meddetsamma.

– Det låter kanske lite konstigt, men skulle jag kunna få tänka på saken lite grann?

– Det är lugnt. Vi kan ändå inte komma igång med det förrän efter sommaren. Det är alltid lite slött under semestrarna.

Så jag stack hem och funderade. Ja, inte direkt, men när jag slutade för dagen.

Tillsvidareanställd. Det kändes konstigt nog lite skrämmande. Om jag tog jobbet skulle jag vara fast här. Då skulle det inte bli något av journalistiken. Jag såg mig själv stå och sälja plattor med dokusåpakändisar när jag var sextio. Var det verkligen det jag ville? Borde jag inte göra något mer av livet? Jag hade aldrig vetat vad det skulle vara, men jag hade alltid haft en känsla av att jag skulle "bli något". Att jag skulle syssla med något spännande och betydelsefullt. Den värsta skrällen för medelmåttigheten som jag burit på när jag var yngre hade väl släppt. Men fortfarande hade jag svårt att förlika mig med tanken att jag var som alla

andra. De flesta i världen gnetade på och försökte överleva och hitta de små glädjeämnen som stod till buds. Men de satte inga avtryck. De föddes, levde (eller var åtminstone vid liv) en tid och sedan dog de. En eller ett par generationer senare var de bortglömda. Utan att åstadkomma något bestående. Men på vilket sätt skiljde sig egentligen nyhetsreportern från skivbutiksbiträdet? Hade journalisterna tur fanns det någon som läste mer än rubriken och ingressen av deras artikel. På kvällen kastades alla tidningar och sedan hade alla glömt vad där stod. Nästa dag kom en ny tidning med likadana artiklar om samma ämne som inte heller någon läste mer än som allra hastigast. Ingen lokalreporter gick väl direkt till historien. Lika lite som en kille som sålde skivor över disk. Det enda vi alla kunde hoppas på var att få betyda något för någon i livet. Kunde man göra en enda människa lycklig under sitt liv kunde man själv i sin tur skatta sig lycklig. Sen kunde man jobba med vad fan som helst. Ingenting spelade egentligen någon roll om hundra år. Det var åtminstone vad jag kom fram till strax innan jag beslöt mig att tacka ja till Nilssons erbjudande. Stadig inkomst, löneförmån i form av rabatt på skivor, en och annan gratis konsert. Det var inte dumt. Det var nästan så att jag borde fira. Men det enda jag hade hemma var grovt bröd och skinkost. Så jag satte på *Det var en gång en båtsman* och stod och spelade luftgitarr på dammsugarröret framför spegeln. Det svängde så hårt att jag blev helt yr i huvudet. Hade jag kunnat förmedla det jag kände inom mig, formulera det i ord och få ner det på papper så skulle den där boken om Peps bli hur jävla bra som helst. Om jag bara hade kunnat.

Självklart blev det inget av med den där boken om Peps. Blocket stod lutat mot stereohyllan i flera månader utan att jag rörde det. Vem skulle vilja ge ut Zeke Svartes samlade tankar om Peps Persson? Tills jag kunde komma på ett svar på den frågan så fick blocket stå och samla damm. Ändå var det något jag ville göra. Så när Rudolf en av de sista gångerna jag satt i hans fåtölj bad mig göra en lista över saker jag ville ha för att tycka att livet var som jag ville ha det var boken det andra som jag tänkte på. Kärlek kom först. Kärleken kom alltid först. Jag fick i läxa att skriva ner listan och ge den till honom nästa gång. Jag fick vara hur orealistisk som helst och skriva ner saker jag ville ha. Inte bara saker jag behövde. Det var svårt som fan. Till slut fick jag ner några önskemål som stadig inkomst och att jag ville få kunna träffa Rudolf åtminstone en gång i månaden. Visserligen visste jag att han av princip alltid väntade i minst ett år innan han började umgås privat med en före detta kund. Men varför kunde inte vi vara polare? Jag hade aldrig känt mig som bara ännu en i raden av kunder. Jag hade alltid känt mig speciell. Kanske berodde det på Rudolfs förmåga att få alla att känna sig utvalda.

– Jag måste tycka om mina kunder, brukade han säga. Annars får de inte komma.

Han gick till och med så långt så att han påstod att han ofta blev lite kär i sina kunder, bland annat i mig. Fast på ett helt oskyldigt sätt. Jag trodde att jag förstod vad han menade.

Dessutom påstod han att han blev lugn när jag kom. Det hade jag hört av andra också. De inbillade sig att jag var lugn, fast det var rena kaoset inom mig. Det var så lätt att lura folk. Fast jag blev också lugn när jag var hos Rudolf. Det var väl därför jag var rädd för att sluta gå dit.

Han verkade inte särskilt imponerad av min lista. Den var säkert alldeles för blygsam. Han tyckte absolut att jag skulle skriva klart min bok.

– Om du inte gör det och känner att du gjort allt du kan så kommer du att bli bitter, sa han. Sen när den är klar så ska jag hjälpa dig att få den utgiven.

Han hade ju kontakter i förlagsvärlden genom sina tantsnuskböcker. Om de nu existerade i sinnesvärlden. Det var omöjligt att kolla upp. Rudolf skrev under pseudonym, sa han.

– Skulle inget förlag nappa så ger vi ut den själv. Jag har tjugofemtusen som jag öronmärkt för din räkning.

Det lät ju helt sjukt. Skulle han ge mig tjugofemtusen? Jag försökte protestera lite lamt.

– Strunta du i var jag har fått de pengarna ifrån. Det är något som jag vill ge dig och sen när du står där och tar emot något fint litteraturpris så kommer jag och knycker det, hi hi.

Ibland var han irriterande barnlig. Överenskommelsen var sådan att jag skulle skriva på allvar i två veckor och sedan ringa Rudolf så vi kunde diskutera vidare. Med hjälp av hans pengar skulle jag kunna jobba mindre och koncentrera mig på att jobba på boken.

Så var det dags att gå. Sista gången. Sista kramen. Något måste jag säga, även om allt lät så jävla futtigt. I såna här situationer där folk kände sig ovana eller obekväma eller på annat sätt kände att de inte visste vad de skulle göra drog de alltid med klyschorna. Jag hatade det. Ändå gjorde jag på samma sätt.

– Du har gett mig så mycket, Rudolf.

”Gett mig så mycket.” Fan vad töntigt det lät. Men det var vad jag fick ur mig innan jag med en klump i halsen gick ut till min cykel.